

Giới thiệu Chuyện Tình Nàng Mặt Giời Yêu chàng Mặt Giời

Truyện Chuyện Tình Nàng "Mặt Giời" Yêu chàng "Mặt Giời" của tác giả Tiểu Mỡ Mỡ là câu chuyện ngôn tình hiện đại. Hứa hẹn sẽ không làm bạn đọc thất vọng với những tình huống dễ thương vui nhộn. Hoàng Ánh Dương là tên của cậu, cái tên sáng rọi như mặt trời. Cậu sinh ra và lớn lên ở Hà Nội đất chật người đông. Cậu là một con người không cao, không thấp, không béo cũng chẳng gầy, sở thích quậy phá và bắt nạt người khác, nhất là thằng bạn thân.

Nhắc đến cái thằng bạn thân từ hồi còi truồng tắm mưa, giới thiệu luôn tên nó là Cao Nhật Minh. Cái thằng trời đánh thánh vật ấy, kể ra cũng là một thứ không thể thiếu trong cuộc sống của cậu.

Để tác giả cùng kể cho các bạn nghe, cậu truyện của cậu và nó. Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Mặt Giời Yêu chàng Mặt Giời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thằng bạn trời đánh thánh vật

Một ngày có nắng, có gió, có cậu và tôi!

Đã bao giờ cậu tự hỏi trong tim cậu, tôi là gì?

Hoàng Ánh Dương là tên của tôi, cái tên sáng rọi như mặt trời. Tôi sinh ra và lớn lên ở Hà Nội đất chật người đông. Tôi là một con người không cao, không thấp, không béo cũng chẳng gầy, sở thích quậy phá và bắt nạt người khác, nhất là thằng bạn thân.

Nhắc đến cái thằng bạn thân từ hồi còi truồng tắm mưa, giới thiệu luôn tên nó là Cao Nhật Minh. Cái thằng trời đánh thánh vật ấy, kể ra cũng là một thứ không thể thiếu trong cuộc sống của tôi.

Để tôi kể cho các bạn nghe, cậu truyện của tôi và nó.

Tôi và nó đều là mặt trời!

Chúng tôi sinh ra là hàng xóm sát vách cách nhau một giàn thiên lý, cái ngày mẹ tôi đẻ tôi, thì cũng là ngày mẹ nó đẻ nó. Vậy là hai bà quyết định sẽ để chúng tôi là cặp thanh mai trúc mã. À mà tôi quên chưa giới thiệu với các bạn, tôi còn một con bạn thân, tên Thảo Linh. Linh ừ thì cũng dễ thương, cũng trắng hơn tôi, nhưng nó dịu dàng, ngọt ngào lắm chứ chẳng đánh đá đàn ông như tôi. Linh thích hát hò, nhảy múa văn thơ còn tôi chỉ thích đi đánh nhau, chơi game, và chuyên gia làm hỏng đồ ở nhà. Mà thôi chẳng sao, mỗi người một tính thì mới thú vị chứ. Miễn là chúng tôi vẫn chơi với nhau vui vẻ.

Quay lại cái vấn đề “thằng bạn thân”, tôi chỉ có ba từ dành cho nó: Hăm – Lầy – Bựa. Thế mà các hạ biết không, ở trường nó là một thằng hot – boi đấy, các em cứ lao vào như ruồi vấp cốc trứng. Nhật Minh chả có gì ngoài bộ mặt dâm dâm có tí nhan sắc, cái mắt một mí nhìn ngu si [bad word] chịu được, cái lúm đồng tiền vô duyên bỏ mẹ với cái răng khểnh mà mỗi lần nhe ra là các em ngây ngất. Riêng tôi là ngoại lệ, tôi chẳng ưa mấy bọn răng khểnh, vì chúng nó ... duyên hơn tôi.

Nó học giỏi các môn gần như nhau, còn tôi trái lại, ngoài vẽ vời ra thì môn nào cũng chỉ xem xêm xêm tạm khá. Mẹ tôi lúc nào cũng ca một bài ca “thằng Nhật Minh kia kìa” để tổng sỉ và cái thân tôi.

“– Mày nhìn thằng Nhật Minh kia kìa, nó năm nào cũng học sinh giỏi đấy, còn mày, không làm cho mẹ ngừng mặt lên với thiên hạ được”

“– Thằng Nhật Minh kia kìa, nó lúc nào cũng chăm chỉ làm việc nhà, cơm canh tươm tất, còn mày chỉ giỏi phá hoại thôi!”

“– Thằng Nhật Minh kia kìa, đề cùng một ngày, học cùng một lớp, chơi với nhau mà sao tao thấy nó là trời cao còn mày là vực thẳm thế hả con?” – Mama said

Tôi biết là nhục đấy, nhưng tôi vẽ đẹp hơn nó mà, tôi luôn tự hào về điều đó. Với tôi hội họa là tất cả. Ngoài vẽ, tôi còn thích chụp ảnh nữa.

Khi chúng tôi học cấp 1, tôi ghê gớm lắm, mà nó toàn đi cùng tôi để khỏi bị bắt nạt, chả là hồi đó, Minh như con cò hương. Nhưng được cái trắng trẻo đẹp giai nên được các thầy cô và nhiều bạn nữ thích. Đám con trai vì thế vô cùng ghen ăn tức ở, mấy lần rù nhau đâm Minh. Hồi đó Minh hiền, bị chúng nó lôi ra nhà vệ sinh đánh cũng chả nói gì, mà chúng khôn lắm, không đánh vào mặt đâu, cứ mông với bụng mà thốc thôi. Thế là lần ấy, may mắn làm sao khi tôi cũng vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh nữ, thấy ồn ào ở nhà vệ sinh nam cũng hứng khởi vào hóng xem thằng nào bị tấn. Chen chúc mãi, thế [bad word] nào lại là thằng bạn thân. Mẹ, cứ tưởng được xem đánh nhau, bà mày lại phải ra tay tương trợ. Tôi hét lên

- Chúng mày vào đây đi đánh hay để đánh nhau? Hà.... ?

- Con nào đây? – thằng Tiến lùn nhìn tôi với con mắt [bad word] thể mở to hơn
- Mà muốn gì? Đây là việc của con trai tui tao. Đéo liên quan đến mày! – Cương phệ hất vai tôi.
- Không liên quan là thế nào! Mẹ nó đã gửi gắm nó cho tao chăm sóc rồi nhá. – tôi kéo tay Minh ra khỏi cửa nhà vệ sinh

Minh lúc đó chẳng nói gì, cứ cúi gầm mặt mà bước nhanh theo tôi

- Ê con kia ! mày đứng lại. Chưa có lệnh của tao, ai cho mày bước ra khỏi đây ? – thằng Cương phệ chạy đến kéo tay tôi lại, nhất định không buông tha.

Chát.... Chát...

Hai cái tát đau đặng từ bàn tay tôi hạ xuống mặt thằng Cương phệ. Mẹ, mặt thằng này toàn mỡ, dất hết cả tay.

- Đau không ? Thằng nào ngon nhào vô, bà cho chúng mày ăn no liên hoàn tất. – Tôi chỉ tay vào lũ con trai mặt mày xanh lét trước mặt.

Thằng Lân có vẻ chưa khuất phục lao vào tôi như chó điên, tôi nhanh chóng tránh ra một bên làm nó mất đà ngã chổng tỵ lên trời.

- Đã yếu lại còn thích ra gió ! – Tôi cười cười thằng Lân rồi dắt Minh lên lớp

Bọn chúng nhìn tôi có vẻ run run, chả rõ nữa, cũng có thể tôi tự ảo tưởng thế.

Trên đường về lớp, thằng Minh im thin thít, chẳng hé một lời cảm ơn. Tôi tung tức mắng nó

- Sao mày ngu thế ? Chúng nó đánh không biết mở mồm ra mách à ? Ít nhất cũng phải đánh lại một cái cho đỡ nhục chứ ?
- Thôi, tao không thích đánh nhau ! à mày con gái con đũa, đừng hơi tí là đánh nhau – nó nói
- Kệ tao. Bà mày là vợ của Chiền Chiền thì phải giỏi võ công... biết chưa ! Đi mua kẹo đề ! Lúc này mà không có bà ra tay thì mày bị chúng nó xay thành cám rồi nhé ! – Tôi đòi thù lao
- Chiều về. – Minh nói rồi đi thẳng lên lớp.

Hồi đó tôi thích Chiền Chiền đến mức ăn cũng Chiền Chiền mà ngủ cũng Chiền Chiền, đến con chó tôi cũng đặt tên là Chiền Chiền. Không những thế, tôi còn một sống hai chết bắt bố mẹ phải cho tôi lấy Chiền Chiền làm chồng. Nghĩ lại mà buồn cười.

Tôi với Minh hay cùng nhau đi ăn trộm xoài nhà ông Ba Lương, có lần bị ông bắt, ông đánh mỗi đứa mấy roi rồi lại cho bọn tôi mấy quả xoài. Ông sống cô đơn một mình, thấy thương ông lắm. Chúng tôi hay tới nhà ông lúc rảnh, giúp ông quét dọn, nói chuyện phiếm cho ông vui.

Thời gian trôi thật nhanh, thấm thoát cũng hết cấp 1, cấp 2, rồi cấp 3. Từ cái hồi nó phát triển đến giờ, to cao lạ thường chả biết mẹ nó cho nó ăn loại tăng trọng nào mà vạm vỡ thế chứ nì ! Như vậy cũng đồng nghĩa với việc có nhiều ánh mắt ghen tỵ tiến đến với tôi hơn.

Thảo Linh bắt đầu học cùng tôi vào năm lớp 10, ngồi ngay phía trên bàn tôi, tôi ngồi với Minh. Ba chúng tôi dần chơi thân với nhau, hơn nữa tôi thấy, Minh có vẻ để ý Linh. Cũng phải thôi, vừa xinh xắn, vừa nét na lại dịu dàng thì thiếu gì người thích. Nhưng tôi cũng chẳng khó chịu gì vì điều ấy. Tôi với Minh chỉ là bạn.

Minh vốn ít nói nhưng không hiểu sao càng ngày càng lăm lăm, bựa nhân, phải công cấp 3 là trốn đào tạo thiên tài lầy lội, bần bựa, nhây tốt nhất quả đất. Nhưng tính tình nó như vậy, tôi càng được cười nhiều hơn.

Lúc trước, chỉ có hai chúng tôi đi học với nhau, mỗi buổi sáng là mỗi buổi đánh trận rộn rã, nó trèo vào nhà tôi từ cái ban công nhỏ xíu. Đến giường tôi lau bầu

- Mẹ mày.... Vứt mẹ mấy chậu xương rồng đi, đâm thủng cả đít bố ! rách mẹ cái quần đồng phục. – Mặt nó nhăn nhó như khi
- Ai bảo mày trèo vào từ ban công. Cửa chính thì không đi ! - Tôi nhìn nó cười khoái chí
- Tao không dám ! Vào nhà mày buổi sáng, mẹ mày lại bắt tao ăn hết bánh đến sữa rồi đào, lê, bưởi, mận, nhồi như nhồi lòng chó
- Haha chứ chắc mẹ tao thấy mày héo hơn quá ! – Tôi nhanh chóng lấy cặp sách rồi xuống nhà
- Héo cái con khi mốc, tự nhìn lại mình đi, trông có khác quả mướp luộc không ? – nó nhướn mày trêu tức tôi rồi chen chen xuống cầu thang.

Chúng tôi đi học, sau đó rủ Linh, nhà mẹ Linh gần trường mà dậy sớm lắm. Tôi lúc nào cũng tự hỏi, mẹ ta cứ dậy sớm thế làm [bad word] gì, nhỏ lông nách chác ?

Sau kì thi kết thúc lớp 10, chúng tôi được nghỉ hè, trong ba đứa chỉ có tôi là học sinh khá, tôi khá tui nhưng mà thôi, kệ đi, nếu mà ai cũng là học sinh giỏi thì lấy ai làm học sinh dốt, tôi có đức hy sinh cao cả lắm !

Mình quyết định, sẽ cho hai chúng tôi bám đất về quê nó để hưởng cái gió cái nắng thôn quê. Tôi thì chả thích lắm, ở trên này còn có ti vi, máy tính, điều hòa, còn chơi game, còn vẽ vời, chứ về đây làm cái bộ dạng gì. Nhưng vì Minh bảo ở đó thiên nhiên đẹp, có vẽ vẽ vời hoặc chụp ảnh gì đó đều rất tuyệt. Tôi đồng ý.

Quê nó ở ngoại ô Hà Nội, Gia Lâm. Nhà ngoại Minh cạnh con đê. Buổi chiều chúng tôi thường lên đó chơi, là ba người chứ không phải là hai bọn tôi. Linh và Minh thường chạy xuống ven nước sông Đuống dưới đê nghịch ngợm, vẩy nước nhau. Giọt nước sông trong vắt, mát lạnh tung tóe một góc trời. Chúng kéo tôi xuống nhưng tôi chỉ nghịch được một lát lại lên ngồi trên bờ. Tôi lôi giấy vẽ và bút ra, bắt đầu đắm chìm trong thiên nhiên.

Tôi muốn vẽ thiên nhiên nơi đây, bức tranh thiên nhiên hoàn thiện gần xong, có trời, có nắng, có hàng tre xanh mướt rì rào, có nhà ngói đỏ trùng điệp ẩn hiện xa xa, nhưng tôi cảm thấy, tranh chưa có hồn. Thiếu vắng một thứ gì đó khiến cho bức tranh khiếm khuyết, không hề giống cảnh thực. Tôi đang mãi mê nhìn vào khoảng không mênh mông trước mắt, tìm kiếm vật đang thiếu đó thì Minh ở đâu xuất hiện trước không gian ấy, cầm một lọ bong bóng tròn tròn thổi những viên bong bóng ra không trung. Một nụ cười rạng rỡ tựa mặt trời.

Tôi quyết định vẽ Minh vào bức tranh của mình. Tôi còn tự phóng tác, tự vẽ cả mình vào bức tranh đó nữa, thay thế vị trí của Linh. Tôi chạy trước nó, cũng nở một nụ cười tươi không kém.

Bức tranh không những trở nên có hồn mà nó dường như còn chứa một thứ tình cảm khó nói, tình cảm bạn bè gắn bó mà cũng có thể là hơn thế.

Sau khi đặt bút kí tên xong, tôi nhận ra một điều, trong tranh không hề có Linh.

- Đây, cả buổi chiều ngồi vẽ vời hăng say, tác phẩm đâu ? – Linh hỏi tôi

- À... Tao..Tao ... Tại xấu quá, tao vứt đi rồi... Thôi đi ăn cơm, ẵm cơm đi ! – Tôi vội dấu bức tranh vào ống đựng giấy.

Tôi không muốn làm Linh buồn, có thể là tui thân, nên thôi coi như tôi chưa từng vẽ vậy. Những ngày sau đó cuộc sống rất dễ chịu, tha hồ lêu lổng, hít không khí trong lành, thi thoảng Minh bắt tôi học nữa. Bà ngoại mình rất hiền hậu, bà yêu tôi như cháu ruột của bà, đêm đi ngủ, tôi hay bắt bà kể cho tôi nghe chuyện ma ở đây, bà kể còn hay hơn cả Nguyễn Ngọc Ngạn, làm tôi mất bận sợ khiếp vía nhưng nghe đã tai lắm.

Lên lớp 11, mọi chuyện học hành đều khó khăn hơn. Tai họa liên tiếp đổ ập lên gia đình tôi. Mẹ tôi mất vì tai nạn xe máy. Tôi đau khổ, rầu rĩ, thất thiêu như cái xác khô suốt mấy tháng trời, sút cả chục kí, người như da bọc xương. Học hành thì lại càng xa sút. Có thể nói, đây là cú sốc lớn nhất trong cuộc đời và có lẽ tôi sẽ không thể qua nổi nếu thiếu hai đứa bạn thân ngày nào cũng đến nhà chăm sóc tôi, chăm sóc cả nhà cửa cho tôi.

Chắc tôi chưa kể cho các bạn, bố mẹ tôi ly dị nhau khi tôi chưa tròn 5 tuổi, tôi theo mẹ, cuộc sống của hai mẹ con, nương tựa, làm chỗ dựa tinh thần cho nhau. Giờ mất đi một, như chim mất cánh, như mặt đất thiếu mặt trời. Kiệt quệ, gần như lạc hướng. Sau đám tang mẹ, bố muốn đón tôi về nhà của bố nhưng tôi đã từ chối, Căn nhà nắng, đầy ắp kỉ niệm của hai mẹ con, căn bản tôi không thể rời xa được, vì vậy, bố đã chu cấp tiền cho tôi hàng tháng.

Mọi sự nhanh chóng trôi qua. Tôi trở lại cuộc sống bình thường, lại cười nói, lại vui vẻ, lại lấy bữa và đánh đá, có thể nói là đã quay lại và lợi hại gấp đôi. Bài vở, Linh và Minh giúp tôi bắt skipj nhanh chóng, lấy lại phong độ. Những đêm Minh thức học cùng tôi, nhìn nó lao tâm khổ tứ mà cũng thấy tội. Tôi chẳng biết làm thế nào để cảm ơn.

Đầu lại vào đó ! Tất cả chỉ là một con ác mộng dài...

Đi học, đùa vui với chúng bạn là tuyệt nhất nhưng nhưng chỉ còn một năm là chúng tôi xa nhau rồi. Có thể lâu lắm những người bạn thân mến của tôi mới lại hội ngộ.

Đã ai nói với các bạn là ngày tháng cấp 3 là tươi đẹp nhất chưa. Thời gian tuy là ngắn nhất nhưng những kỉ niệm cấp ba là những kỉ niệm sẽ theo ta lâu nhất, mãi mãi trong tim ta.

Quay lại sự việc thăng bạn thân. Nó đổ một trường đại học rất danh tiếng, lại có suất học bổng ra nước ngoài, mặt lúc nào cũng căng căng lên với tôi. Ba đứa bọn tôi quyết định bắt nó khao một trâu lấu bò tĩ tã chơi. Buổi tối hôm ăn khao, tôi có mua món quà nhỏ, nhẩn nhở mang đến nhà Minh. Linh cũng mang món quà cho nó, nhưng tôi không biết đó là gì, tôi đoán, chắc là quần áo hay giày, sách gì đấy thôi.

- Mò quà ngay cho nóng ! – Tôi đưa cho Minh

Minh mở quà, từ từ lôi ra, mồm bắt đầu há ra, mắt cũng tự trợn lên, cái lưỡi có dấu hiệu chuyển động.

- Mẹ cha con chó Dương ướp nhá ! Đờ Mờ mảy, sao lại tặng tao cái sịp ngra vắn thế này.... – Minh hét toáng lên

- Hahaha... - Tôi cười khoái chí. Còn Linh cũng không ngấm được mồm

- Tao thích sịp hoa cơ mà... - Minh nhìn tôi khó chịu

- Địch... thế bà vãi mảy cả nón – tôi quỳ xuống vãi nó như thật.

Bên trong hộp quà đó còn một tấm thiệp, nhưng Minh chưa đọc mà đã đóng hộp vào luôn, có thể nói, để viết ra những điều đó thì tôi đã phải mất mấy hôm để suy nghĩ. Tôi đã quyết định bày tỏ một chút để Minh biết. Tuy hơi hụt hẫng nhưng không sao, tối nay thế nào nó chả lấy ra đọc.

Sau đó cả bọn ăn uống no say phê phờ. Khi Minh say, Linh say thì tôi vẫn còn tỉnh táo chán, tôi định về nhà ngủ cho thoái mái thì Linh vùng dậy, rữ rượi kéo tay tôi ngồi xuống, lèm bèm:

- Dương à... Tao yêu Minh nhiều lắm – Linh nói

- Mà say rồi, ngủ đi, tao về đây! – tôi toan đứng dậy

- Không, Dương... tao không say, mà say thì có sao, người say nói thật, tao yêu Minh từ lâu rồi, tao không dám nói, tao sợ làm hỏng mối quan hệ giữa ba bọn mình

Tôi ngồi xuống, tâm trạng thấy không tốt rồi. Linh nói vậy khiến tôi hơi nhói tim một chút.

Thì ra, có người giống tôi.

Cố gắng giữ bình tĩnh hết sức, tôi hỏi nó

- Đã sợ hỏng, sao giờ lại nói

- Tao... Tao... không thể chịu được nữa. Tao biết mày cũng thích Minh – Linh nắm tay tôi

- Ai bảo mày thế! Tao không giống mày. – tôi đứng lên, hơi bực mình

Linh nhìn tôi bước ra khỏi cửa. Tôi quay lại nhìn Linh, nói:

- Nếu mày đã không chịu được thì mày hãy làm điều gì đó đi, một người tuyệt vời như mày, khỏi phải hỏi, Minh chắc thích rồi. – Nói xong tôi bước đi

Con đường từ nhà Minh qua nhà tôi có bốn bước chân mà tôi cảm tưởng nó xa bất tận. Trong tôi, một cảm giác mà tôi chẳng biết phải miêu tả như thế nào. Một chút khó chịu, một chút day dứt, một chút buồn, một chút thất vọng. Câu nói của Linh khiến tôi bị tổn thương. Tôi chưa bao giờ nghĩ tình huống chó treu này xảy ra với mình. Mọi chuyện hóa ra không hề dễ như tôi vẫn đang tưởng tượng. Thích một chút. Nhưng hóa ra, tôi không chỉ thích Minh một chút, mà là tôi thích Minh nhiều lắm.

Về nhà, tôi lên giường mà không thể chợp mắt nổi, quá khứ của tôi và Minh mông lung trước mắt. Hình ảnh nó gọi tôi dậy mỗi sáng, hát cho tôi nghe buổi tối. Cảnh nó chăm sóc tôi lúc tôi bị ốm, nấu cơm cho tôi ăn trong những ngày tôi buồn rầu khi mẹ mất, mọi thứ ngọt ngào lắm. Còn những cảnh nó buộc hai tà áo dài của tôi vào ghế làm tôi ngã sml, rồi chọc thùng bánh xe đạp của tôi để tôi phải đi nhờ nó, cong mông lên đeo một thằng hơn tôi 20 kí, rồi những bức ảnh xấu vải chó của nó và tôi chưa dám nhắc đến. Mọi thứ thân thương lắm, tôi còn muốn trải qua nhiều mà! Nhưng chắc không còn cơ hội nữa rồi.

Ngày Linh xuất hiện, đã không còn có cái gọi là không gian mang tên hai mặt trời nhỏ nữa rồi. Mọi thứ chia ba, đồ ăn, đồ dùng, tiền,... và tình cảm.

Tôi ngồi dậy, lấy ra bức tranh bờ đê mà tôi vẽ cách đây 2 năm. Mọi thứ vẫn vậy, vẫn nụ cười ấy, nhưng chắc trong tim nó, tôi không còn là con bạn thân duy nhất nữa rồi. Khẽ chạm tay lên đôi môi Minh, tôi nghĩ nó đang cười với mình, một nụ cười ngọt hơn kẹo, có dành cho mình tôi?

~~~ Ngay lúc này, tại nhà Minh~~~

(mình dùng ngôi thứ 3 để kể đoạn này)

Linh ngồi dưới đất, cô dường như đã tỉnh rượu hơn. Vậy là cuối cùng, cô cũng nói ra lòng mình cho Dương biết. Linh thấy có lỗi một chút, nhưng mà tình cảm con người, lý trí không thể điều khiển nổi. Cô nhìn hộp quà của Dương tặng Minh ở dưới đất, cô nhặt lên, mở ra, bên trong có tấm thiệp. Món quà này không đơn giản thế, đúng như cô nghĩ, nó còn gì khác ngoài cái quần sịp.

Linh mở tấm thiệp ra. Cô đoán đúng, đọc những dòng nắn nót này, cô biết, Dương cũng thích Minh, nhưng cô đành phải xin lỗi Dương thôi, tình yêu của cô đối với Minh đã quá lớn, nó không cho phép cô nghĩ đến tình bạn bao lâu nay nữa rồi.

Linh lặng lẽ, cắt tấm thiệp vào túi sách mang về. Cô nhất định phải làm cho Minh yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Mặt Giòir Yêu chàng Mặt Giòir* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cậu ấy là bầu trời đầy sao!

(sang phần 2, kể theo ngôi thứ 3)

Sáng hôm sau, Dương tỉnh dậy khi đầu đau như búa bổ, nghĩ lại những việc xảy ra đêm qua, phải chăng chỉ là một cơn ác mộng?

Dương lồm cồm vệ sinh cá nhân rồi chạy sang nhà Minh, hần ta vẫn ngáy như bò rống giữa nhà. Một chân dưới đất một chân trên ghế, quần áo thì vứt tứ tung. Dương cất dọn , nhặt nhanh rác cho vào túi, không thấy Linh đâu, có lẽ về rồi chăng?

- Dương... mày sang sớm thế? –Tiếng Linh vọng từ cổng vào

- À... ừ... tao sang cất dọn bãi chiến trường. – Dương gượng cười

Linh khệ nệ nào rau, nào cá, nào thịt.

- Mày làm gì mà mua nhiều thứ thế? – Dương hỏi

- Tao đi chợ, mua ít đồ nấu bữa trưa cho Minh nó ăn. – Linh cười rồi vào bếp

Nó thấy hơi đáng lòng.... Dương ở ngoài phòng khách, trong lòng nó lúc nào hỗn loạn lắm, hôm qua, những lời hôm qua Linh nói, không phải của một kẻ say! Nó nhặt nhanh mọi thứ, định bụng sẽ về nhà ăn tạm chút gì đó rồi ra hiệu sách mua mấy đồ về. Chả là nó đỗ một trường đại học thiết kế.

Việc nó thích Minh, nó không muốn nghĩ đến nữa, mệt mỏi lắm, với cả Linh là bạn thân của nó, Minh để ý Linh, nó không muốn phải tranh giành, thôi nó nhường Linh, đôi đường tròn vẹn, Minh Linh đến với nhau mà tình bạn giữa cả ba đứa cũng không sút mẻ. Nó nghĩ đơn giản vậy!

Ai biết được rằng, tình yêu không phải cái bánh, muốn là chia sẻ được...

Dương ngày càng bị tách ra khỏi ba đứa, những cuộc đi chơi ba dần thưa đi, nó nghĩ, hai đứa kia đi với nhau là đủ...

Về phần Linh, cô càng ngày càng quấn Minh, lúc nào cũng Minh, đi đâu cũng Minh, Linh còn hay nói với Minh rằng Linh có mối muốn giới thiệu cho Dương cho có đôi có cặp, Minh trêu lại

- Sao mày không tự mối cho mày đi, ế chồng vớ ra còn đòi mối cho con Dương.

- Tao có mối rồi... - Linh cười nhìn Minh ngại ngùng

Tự nhiên, Minh khẽ rùng mình.

Một buổi chiều, Minh lại cái lối ban công, trèo qua nhà Dương, thấy Dương đang ngồi vẽ, Minh xoa đầu

- DM mày, đã bảo vứt cái đồng xương rồng đi rồi, đất đầy sẹo rồi đây...

- Mẹ, mày đã thấy con chó nào ngu như mày chưa Minh, dù bị xương rồng đâm đất cũng không biết lấy tay gạt mấy chậu xương rồng trước khi trèo qua. Người ta ai cũng khen mày khôn mà tao không hiểu mày khôn ở chỗ nào thế?

- Thì tại... tao vội... - Minh đứng gãi đầu, mặt ngẩn ngơ

Nó làm sao biết được, mỗi lần trèo ban công qua đây, trong đầu cậu chỉ nghĩ duy nhất một việc là “ Dương đang làm gì?”, “ Nhớ Dương chết mất!” chứ làm gì có thời gian mà gạt chậu xương rồng ra. Bị đâm đất trăm lần như một, không bao giờ nhớ!

Minh đợt này chỉ học mỗi sáng, trưa toàn tranh thủ về nấu cơm ăn cùng Dương, loay hoay quan lưỡng lưỡng trứng rán, rau xào, đậu luộc, lâu lâu ông Minh đổi sang thịt luộc chấm tương cho bà Dương đỡ thêm. Sinh viên nghèo, ăn thế thôi! Đạm bạc, rau dưa, thế là quá đủ và hạnh phúc.

Linh học Marketing cùng trường Minh nhưng học khác buổi nên ít khi hai đứa gặp nhau, thành thử tối nào Linh cũng qua nhà Minh tâm sự, kêu là mấy đứa bạn thân lâu lâu ngồi tán phét, ấy thế mà [bad word] lần nào dám rủ Dương sang. Toàn Minh lấy điện thoại gọi Dương thôi, Linh tức tím mặt, không biết thằng Minh nó ngu thật hay giả vờ ngu mà mãi không nhận ra tình cảm của Linh. Dương cũng biết ý lắm, chẳng muốn sang cản trở nên hay từ chối khéo.

Linh cứ thao thao bất tuyệt, Minh cứ làm việc Minh, chột lại Minh chỉ nói “ừm” , “ờ” , “tùy mày”. Linh nói chán lại mò về. Còn Minh tiếp tục sự nghiệp xương rồng đâm đất, chui qua nhà Dương ngủ ké.

- Sao mày không ngủ ở nhà mày, suốt ngày mò sang nhà tao, không sợ hàng xóm dị nghị à?

- Sợ gì bố con thằng nào! Đứa nào thích nói cứ nói, tao chả mất hột gạo nào! - Minh cười khà khà rồi trùm cái chăn tận đầu ngáy khò khò đến sáng.

Buổi sáng thức dậy, Dương thấy mình ngay ngắn trên giường, rõ ràng đêm qua còn ngủ quên trên bàn, không lẽ, mộng du, tự ra giường nằm.

Năm 3 đại học nhanh chóng đến, sinh nhật Minh, Dương muốn tặng cho Minh sự bất ngờ, mà Dương cũng định thông báo luôn cho thằng bạn thân của mình là nó nhận được suất học bổng du học Mỹ, nhân đó, trước khi vì vu trời tây, nó sẽ cho Minh biết tình cảm của mình rồi chúc phúc cho Minh và Linh. Dương nhắn tin cho Minh, hẹn tối 8h gặp nhau ở nhà Minh.

-“ Minh này, tối nay mày về nhà nhé! Tao có một bất ngờ nhỏ cho mày. Không về bố giết!”

Lúc này, Minh và Linh đang ngồi ở thư viện, Minh đi vệ sinh, để máy trên bàn, tin nhắn đó, Linh đã đọc được. Cô vô cùng tức giận, cô tưởng Dương đã buông tha cho Minh, chúc phúc cho hai đứa bọn cô rồi chứ, hóa ra nó vẫn tơ tưởng đến Minh của cô, đã vậy, cô không cần phải nương tay nữa

- “Ừ, mày đợi tao nhé! Tao có chút việc nên có thể về muộn” – cô ta rep lại

- “Ok, miễn là mày về!”

Linh cười thầm trong lòng “ Dương à, liệu mày đợi được Minh trong bao lâu ? “. Sau đó, cô à lấy máy Minh chặn số Dương lại. Khi Minh quay lại thì Linh bảo Minh về nhà Linh chuẩn bị chút đồ tổ chức sinh nhật. Minh có đôi chút cảm động khi Linh nhớ đến sinh nhật mình. Cậu đeo cô về nhà cô để chuẩn bị, Linh ra chợ , mua đủ các loại đồ ăn, rượu, không quên mua lọ thuốc ngủ và một cái sim rác.

Lúc này, Dương ở nhà đang hì hục làm bánh kem tặng sinh nhật Minh. Từ trước đến giờ, nó toàn tặng Minh những thứ lằng nhằng, khi thì cục xà bông, khi thì “ chiếc “ dép tổ ong, khi thì hộp dọa ma. Lần này Dương nghiêm túc, vì có thể đây là lần cuối, Dương tự tay tặng Minh cái gì đó, có thể sau khi đi du học về, Minh đã lấy người khác, khi đó thì chẳng biết lấy tư cách gì mà tặng những thứ yêu thương như này nữa.

Những giọt mồ hôi lăn đều trên trán, bột bánh lem nhem trên gương mặt bầu bĩnh nhưng gương mặt vẫn tươi vui, đôi môi mỉm cười mãn nguyện. Chiếc bánh kem trắng được trang trí dâu tây và socola rất đẹp ghi dòng chữ «21 năm trước, có một con chó ra đời ! “. Trong đầu Dương lúc này tha hồ tưởng tượng ra Minh lúc nhận được cái bánh đó, hẳn là sung sướng nhảy cẫng lên ý chứ. Haha !

Bánh đã xong, nó sang nhà Minh trang trí bóng bay, nến đặt khắp phòng, trông lung linh lắm !. Ngồi trên chiếc bàn, Dương hy vọng, Minh thích không khí này. Và nó cứ thế ngồi chờ.....

Lúc này, ở nhà Linh, Minh gọi Dương bao nhiêu lần mà không được, một lúc sau, một tin nhắn từ số lạ tới máy Minh

“ - Chúng mày cứ ăn đi, lát tao tới, đang bận chút việc. máy tao mất nên không gọi được. “

Dương đang bận, vậy là chúng nó ăn trước, uống chút rượu, chúng chơi trò nói thật, khi mình ngà ngà say, Linh bỏ viên thuốc ngủ vào cốc nước chanh cho Minh uống, nói là giải rượu. Minh uống xong, chóng mặt, ngủ gục ngay trên sàn. Linh vắt và mang Minh vào giường, đặt Minh nằm xuống.

- Minh à.... Tao xin lỗi nhưng tao không còn cách nào khác, tao yêu mày nhưng mày cố ý không chấp nhận. Tao đành phải làm vậy thôi.

Nói rồi, chiếc váy trên người Linh dần tuột xuống.....

Hơn 12 giờ đêm, có tin nhắn tới máy Dương :

“ - Tới nhà Linh đi, bọn tao có một bất ngờ cho mày “

Là Linh lấy máy Minh nhắn cho Dương. Cô mỉm cười rồi nằm xuống bên cạnh Minh còn đang say giấc mà chẳng biết, sắp có chuyện tồi tệ xảy ra. Cô thầm nghĩ, Minh sẽ là của cô mãi mãi.

Dương thấy khó chịu, tại sao Minh đã hứa là sẽ về nhà với Dương rồi mà lại đến nhà Linh. Vậy là, nó đành lồm cồm mang chiếc bánh sinh nhật sang nhà Linh. Nhà Linh đã tắt điện tối um

- Chúng nó dành bất ngờ gì cho mình nhi ? – Nó háo hức

Mở khế cửa, trong nhà im lìm lắm, nó đứng chờ một lúc mà chẳng thấy gì, cả phòng khách lẫn phòng bếp đều tối um, vương vãi trên sàn nhà và những vỏ lon bia và vài chai rượu, nôi niêu, rác rưởi tung tóe. Không thể tưởng tượng nổi chuyện gì đã xảy ra, nó dò dẫm lên tầng hai, đứng trước cửa phòng Linh, nó hít một hơi rồi mở cửa.

Chiếc cửa khế mở ra, cùng với đó là một vật thể to đùng trên giường, nó cố nheo mắt để nhìn chỗ nhưng hoàn toàn không thấy gì, Dương mò mẫm công tắc.

Đèn sáng !

Chiếc bánh gato trên tay rơi đập xuống, bắn tung tóe, dập nát... như chính lòng Dương lúc này!

Hai con người trên chiếc giường vẫn ngủ say như không biết gì về người thứ 3 đứng ở ngoài cửa. Thì ra, đây là sự bất ngờ mà Minh muốn dành cho Dương. Dương không biết mình nên làm gì lúc này, nhìn hình ảnh hai con người ôm nhau ngủ ngon lành, lòng Dương đau như ai xé, nó lặng lẽ ra ngoài, đóng cửa.

Nếu Minh muốn nói cho nó biết rằng Minh yêu Linh thì cứ gặp thẳng mặt mà bào một câu, cần gì phải làm thế này.... Tại sao lại làm tổn thương nó. Hay sợ nói miệng thì Dương không hiểu, không đồng ý nên phải dùng hay động để chứng minh. Nhất Minh rồi !

Dương hoàn toàn bất lực.... Hóa ra.... Toàn là Dương tự ảo tưởng. Dương cứ tưởng bên cạnh nhau 21 năm, Minh ít nhiều cũng có chút tình cảm. Tưởng rằng khi Dương đi, Minh sẽ nuôi tiếc, sẽ đau buồn. Nhưng không phải... không phải rồi. Dương thất thiếu bước ra đường.

- HAHAAHAHA – Dương cười lớn, một tiếng cười vang vọng thê lương... tuyệt vọng.

Dương cười Minh, cười Linh hay cười chính bản thân mình ? Hoàn toàn thất vọng. Dương ngồi bệt xuống đường, con đường lạnh ngắt làm cho lòng Dương thêm quẩn quại. Dương cứ nghĩ. ....

Minh với Linh là một đôi đẹp lắm !

Minh với Linh là bạn tốt của Dương.

Dương với Minh chỉ đơn thuần là bạn bè thân thiết !

Dương thích Minh... Linh cũng thích Minh... Nhưng Linh hợp với Minh hơn Dương... Thôi vì vì tất cả Dương nhường Minh cho Linh.

Dương suy nghĩ rất nhiều, những chuyện mà ban sáng Dương nghĩ, những điều sẽ nói ra trong bữa sinh nhật... Nào là “chúng mày mau mau cho tao ăn đám cưới”. Rồi là “tao đi du học, chúng mày ở nhà vui vẻ hạnh phúc”

Khi sáng Dương nghĩ, những câu nói đó, nói ra dễ ợt như ăn kẹo vậy. Nhưng không hiểu tại sao, giờ này, Dương lại đau đớn thế. Rõ ràng, nó đã chuẩn bị mọi tình huống rồi cơ mà.

Dương hiểu rồi... Chia sẻ một thứ tình cảm gọi là tình yêu... quá khó để thực hiện. Nó cũng là con người, biết yêu biết ghét, cũng ích kỷ,... lý trí thì đồng ý cho đi nhưng con tim lại tìm mọi cách để níu lại và rồi cuối cùng, chính con tim là thứ bị tổn thương lớn nhất, đau nhất.

Ai đó hãy chỉ cho nó biết đi, nó phải làm gì, nên tức giận suy xét hay nhắm mắt coi đó là điều hiển nhiên. Nên từ bỏ hay tiếp tục theo đuổi...

- Cô không sao chứ? – Một người thanh niên bước xuống ô tô

Cô ngồi giữa đường, làm cho chiếc ô tô kia không qua được, chàng thanh niên đành phải bước xuống nhờ nó tránh đường.

Dương nghe ù ù bên tai. Vội vã đứng lên nhường đường, thất thiếu bước đi bên vệ đường, chiếc ô tô đi lên ngang Dương, thanh niên kia mở cửa.

- Này cô ơi, cô đi đâu, có cần tôi cho đi nhờ không, đêm muộn rồi, đi một mình nguy hiểm lắm!

- Kệ tôi!... – Dương bước đi

Nó lúc này trông đáng thương lắm sao, nhìn giống một kẻ cần sự thương hại hay sao? Quên đi, Dương mạnh mẽ lắm... Không cần ai quan tâm. Đột nhiên Dương ngã quỵ xuống, từ sáng đã không ăn, tận tâm làm chiếc bánh và chuẩn bị mọi thứ, giờ mệt quá, không còn sức nữa rồi.

Chàng trai đó dừng xe, bước xuống, bế nó vào trong xe. Nằm trong xé hộp sang trọng, Dương khóc dầm dết. Tiếng nấc của Dương khiến cho chàng trai quan tâm, nhìn lên gương chiếu. Một cô gái nằm co ro, run lên từng hồi, đầu tóc rũ rượi trông vừa đáng thương, vừa tội nghiệp, hẳn là đã gặp một chuyện đau lòng lắm.

- Nhà cô ở đâu? – Anh hỏi

- Cho tôi đến nhà 32 đường X... cảm ơn. - Nó nói khẽ

Không gian dần im lặng, Dương cũng không khóc nữa, phải chăng có cũng là những tiếng thở dài ngao ngán. Yêu đủ rồi, khóc đủ rồi, không nên lãng phí nước mắt cho những người không trân trọng mình. Không có mấy người, Dương đây vẫn sống và khỏe mạnh, Minh cũng không phải con đực duy nhất trên trái đất...

Sân bay nội bài 5h sáng, Dương đã có mặt, khuôn mặt lạnh lùng cùng với chiếc vali đen, thông thả rảo bước ở đại sảnh. Khuôn mặt ưu tú, chiếc kính đen, mái tóc nâu bồng bềnh nhưng một vầng thái dương tỏa sáng khu vực chờ. Những gã đàn ông cùng con mắt hau háu di chuyển theo từng bước chân Dương.

Không có Minh, Dương vẫn là mặt trời... một mặt trời duy nhất.

Hôm nay, Dương chính thức du học Mỹ. Tập trung cũng đoàn sinh viên cùng sang bên đó. Dương có lẽ là nổi bật nhất.

- Xin chào. Sau những cuộc tuyển chọn gắt gao thi các bạn là 20 người dành được xuất học bổng du học trường thiết kế Parsons The New School for Design tại New York, Mỹ. Và tôi xin giới thiệu, đây là ngài Trần Trọng Hiếu, giám đốc công ty thời trang G & T cung cấp xuất học bổng này.

Nhìn sang bên cạnh là một chàng trai cao ráo, điển trai, mặc bộ vét xám, khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt đen sáng. Các cô gái có mặt trên sân bay hầu như đều nhìn anh. Dương cũng nhìn anh. Gương mặt quen quen, giọng nói quen quen dường như còn vang vọng bên tai. Nó đã gặp người này ở đâu rồi ư? Mà thôi, không quan tâm.

Chuyến bay khởi hành mang đi ước mơ của một con người và hơn nữa, mang đi một tình cảm bị chôn lấp mãi mãi.

Kỉ ức tươi đẹp cho Dương xin gửi lại Việt Nam!

~~~~~ Lúc này tại nhà Linh ~~~~~

Minh, sau một đêm mê man, tỉnh dậy, thấy Linh nằm bên cạnh mình không một mảnh vải. Vô cùng bất ngờ. Chuyện này, Minh thực sự không thể hiểu nổi. Vợ và mặc quần áo. Minh gọi Linh

- Mày dậy đi... dậy mau....

- Sao thế? Mới sáng sớm. . . - Linh còn đang ngái ngủ.

- Đã có chuyện gì xảy ra vậy? – Minh nhìn Linh hốt hoảng

- Mày quên rồi à. Tối qua chúng ta còn vui vẻ... Rồi mày còn.... – Linh đang nói dở thì Minh chợt nhìn thấy hộp bánh gato đập nát trước cửa, đoán có điều chẳng hay, Minh vội chạy xuống nhà

Linh ngồi trên giường, gương cười. Minh sẽ trở về nhà Dương, xem Dương thế nào, chắc chắn là thế. Thì ra, đây là câu trả lời mà Linh sợ nhất. Cô dù làm mọi thứ, yêu thương và chăm sóc Minh như nào, cũng không là gì so với một giọt nước mắt của Dương.

Minh vội và chạy học tốc đến trước cửa nhà Dương, ngôi nhà chìm trong im lìm, giàn thiên lý nở hoa vàng vắn khê đưa trong gió, cánh cổng khóa chặt bởi một dây xích to, nặng nề. Minh đành phải trèo từ ban công nhà mình sang.

Cửa sổ phòng Dương mở, may quá. Minh vội trèo vào. Căn phòng tối còn vương vẩn mùi hoa thiên lý. Hương vẫn đó, người đi đâu? Minh đến bên bàn học, trên đó có một lá thư đề dòng chữ “Gửi mày - thằng bạn thanh mai trúc mã.”

Bên trong, những dòng chữ run run bắt đầu hiện ra, lấm chấm có chỗ nhòe mực chứng tỏ Dương vừa khóc, vừa viết vội lá thư này.

“Gửi Minh!

Khi mày đọc được bức thư này, chắc có lẽ tao đã rời xa nơi đây rồi....

Minh à, thằng bạn chó, hôm qua tao nói là muốn dành một sự bất ngờ của tao dành cho mày, nhưng thứ tao nhận lại được từ mày, là một bất ngờ khủng khiếp. Phải, với danh nghĩa là bạn thân 21 năm, tao chưa đủ quyền cảm mày làm gì, nhưng tao buồn đấy, khi thấy mày như vậy. Tao biết mọi chuyện rồi, nhưng mày đừng tưởng nó sẽ làm tao đau lòng nhé, với tao mày chỉ là một thằng bạn thân thôi. Hihi.

Mày với Linh đẹp đôi lắm, nó tốt bụng, học giỏi, xinh đẹp, mày phải trân trọng con bạn thân của tao đấy, nhớ chưa? Sau này, hai người phải hạnh phúc, không được phụ lòng tao đâu đấy? Linh khá bướng, có gì thì hãy nhường nhịn nó một chút.

Hôm qua tao định làm bánh kem cho mày, tao cũng trang trí cả phòng mày nữa, nhưng đợi mày về lâu quá, tao đã ăn mất một ít rồi. hi hi ^^ . Chúc mày sinh nhật vui vẻ nhé! Cho dù lời chúc có hơi muộn.

Minh à. Thời gian chúng ta bên nhau, tao sẽ mãi lưu giữ. Tao được học bổng du học Mỹ, đi rồi, mày ở nhà, thi thoảng ra mộ thấp cho mẹ tao nén hương, rồi thi thoảng tới nhà tao dọn dẹp cho đỡ buồn, mà nhất là không được vứt mấy chậu xương rồng của tao đâu đấy!

Nhất định phải sống tốt nhé... Thằng bạn thân!

Chị đại xinh đẹp nhất hệ mặt trời

Hoàng Ánh Dương 3 “

Đọc xong bức thư, Minh đã khóc. Dương đã đi xa rồi, đã bỏ lại thằng bạn thân và năm tháng tươi đẹp, không một lời từ biệt cuối. Sao Dương nỡ làm vậy với Minh. Minh còn chưa kịp nói “Minh yêu Dương” cơ mà. Khi cậu nhận ra điều này, nó đã quá muộn. Thứ tình cảm cậu chôn chặt hơn mười mấy năm trời, rồi sẽ tiếp tục được chôn chặt.

Cấp một, Minh thích Dương, vì Dương mạnh mẽ, ra tay nghĩa hiệp, luôn luôn giúp đỡ Minh

Lên cấp 2, Minh thích Dương, vì Dương vẽ đẹp, Dương chụp ảnh siêu, Dương nhí nhảnh, Dương đánh đá, đặc biệt là lúc nào cũng sẵn sàng là bạn Game của Minh.

Rồi cấp 3, Minh thích Dương, vì... Dương là Dương

Minh thích cái mô chuyên gia chửi Minh như chém chả, thích mấy lọn tóc gáy xoắn xoắn, thích mùi hoa thiên lý của Dương, thích ăn cà Dương muối, thích siro đá bào Dương làm... Thích tất cả mọi thứ liên quan đến Dương.

Nhưng, chưa bao giờ Minh dám bày tỏ, không phải vì Minh kém cỏi mà Minh không đủ dũng cảm. Minh sợ, nếu nói ra rồi, tình bạn bao lâu nay sẽ sụp đổ. Người ta chẳng nói “thà là hai đường thẳng song song cùng nhau đi đến trọn trời còn hơn là một lần cắt nhau rồi xa nhau mãi mãi” hay sao? Minh muốn bên cạnh

Dương trọn đời, là tình bạn Minh cũng mãi nguyên.

Nào ngờ đâu, giờ đây, khi Minh muốn nói ra tất cả thì muộn rồi. Minh cố gắng liên lạc, nhưng đáp lại chỉ là tiếng tí dài... vòng vọng.....

Minh thất thủ trở về nhà, Linh đã chờ sẵn ở đó. Linh vồn vã hỏi mọi chuyện. Minh kể Linh nghe. Không hiểu sao, lòng Linh vui đến lạ, cuối cùng thì Minh cũng là của Linh rồi. Linh muốn cười vang nhưng lại đành phải giả bộ buồn tui ngui, nặn ra những giọt nước mắt giả tạo.

- Sao Dương nó lại đối xử với chúng ta như thế? Minh, thế còn tao thì sao? – Linh bám lấy cánh tay Minh hỏi

- Mày yên tâm, tao sẽ có trách nhiệm với những gì tao làm – Minh trả lời giọng lạnh tanh.

Một vài tháng sau, Linh rủ Minh đi Vũng Tàu. Minh đồng ý, những ngày xa Dương, Minh dường như trống rỗng, ngày nào Minh cũng lướt lờ FB Dương hòng thăm dò một chút tin tức. Mong rằng Dương sẽ up những bức ảnh bên đó. Minh chỉ muốn nói là Minh nhớ Dương, thế thôi!

Những khoảng thời gian đó, quá mệt mỏi.

Tại Vũng Tàu, Linh quyết định sẽ nói Linh yêu Minh. Một đêm đầy sao như một cơ hội để Linh làm điều đó. Hai đứa ra bãi biển, ngồi xuống bờ cát trắng mịn, gió thổi lồng lộng, Linh mở lời

- Minh này, những ngày tháng chúng ta bên nhau, tao thấy vô cùng hạnh phúc....

- Ừm... - Minh đáp lại, dường như không quan tâm lắm

Minh nhắm hờ mắt, hít thở thật sâu, thật sáng khoái

- Mày biết không Minh. Tao... Tao... thực sự... rất... rất yêu mày. – Linh e thẹn

Minh im lặng không nói gì cả. Ngửa mặt lên trời, mở hờ đôi mắt, nói

- Linh ạ! Trong bầu trời đêm này.... Mày là ngôi sao kia... - Minh nói rồi chỉ tay lên một ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, nổi bật hơn, lung linh hơn hẳn những ngôi sao khác

Linh khẽ nở một nụ cười mãn nguyện, cuối cùng thì Minh cũng chịu để ý cô, Linh vui đến phát điên, muốn nhảy cẫng lên. Nhưng mới sung sướng được vài giây, Minh lại nói

- Còn với tao, Dương là cả bầu trời sao này... – Minh nói vừa giang rộng hai tay như muốn thu cả bầu trời

Nói rồi, Minh đứng dậy đi về phía khách sạn.

Mặt Linh hoàn toàn biến sắc, nụ cười tắt lịm, Cảm giác như một con dao lam bén sắc đang cứa vào tim, đôi mắt rung rung nhìn Minh. Chẳng nhẽ, Minh hoàn toàn không rung động với tấm lòng này của Linh. Con Dương đó nó đã cho Minh ăn bùa mê thuốc lú gì mà Minh lại như vậy. Linh ngửa mặt lên trời mà khóc, mà chửi rủa. Tóm lại cô vẫn chưa là gì trong lòng Minh, so với Dương.

Cuộc chiến này vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Mặt Giò Yêu chàng Mặt Giò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: NƠI ẤY CÓ NẮNG, CÓ GIÓ, CÓ CẬU VÀ TÔI!

4 Năm Sau

**

~ 8:00am New York, Mỹ~

Thành phố nước Mỹ tập nập người và xe cộ. Những tòa nhà chọc trời thi nhau đón nắng mới.

SunLady, một fashion start mới nổi, đang được báo chí đưa tin rầm rộ những ngày qua với bộ thiết kế “The Sun” mang khơi hướng trẻ trung, năng động, có phần quý phái, khi người ta mặc nó lên người thì sẽ thu hút mọi ánh nhìn, tỏa sáng như một vầng mặt trời.

SunLady được các công ty thời trang săn đón nhưng vẫn còn khá lưỡng lự và quyết định hợp tác với công ty thời trang G&T, dù sao, nhờ đó mà Sun

mới có được như ngày hôm nay. Ngày đến công ty, Sun được chào đón rất rục rờ, băng rôn rồi pháo hoa, thậm chí được rải từ ô tô đến tận đại sảnh.

Sun bước vào công ty vẫn rục rờ như một mặt trời. Những ánh mắt, những máy ảnh chĩa vào người nháy liên tiếp, nếu không phải là người vững vàng chắc chắn mặt đến ngất mặt.

Hợp đồng hợp tác được kí xong, hai bên đều vui vẻ, giám đốc Hiếu mời Sun đi ăn tối, Sun đồng ý. Một bữa tối diễn ra thật lãng mạn tại nhà hàng sang trọng.

- Em có thể trở về làm Hoàng Anh Dương được rồi đấy! – Hiếu nói

- Hi hi... Cảm ơn anh vì bữa tối! – Dương rót một ly rượu vang cho Hiếu

- Ừm... Đừng khách sáo... - Hiếu cắt đĩa bò bít tết sẵn cho Dương rồi đặt về phía nó

- Cảm ơn.. – Dương ngại

- Sao em cứ nói lời cảm ơn hoài thế.. Em không thể coi anh như... một người thân trong gia đình được à? – Hiếu hơi buồn vì Dương mãi cứ khách sáo với mình.

- Vâng.... Em lúc nào cũng coi anh như người anh trai tốt của em mà!

Câu nói của Dương khiến anh đau lòng. Hai năm qua, anh đã vô cùng quan tâm, chăm sóc, làm mọi thứ vì Dương chỉ mong sao Dương dành một chỗ trong trái tim mình cho anh. Nhưng có lẽ điều đó là quá khó, hai năm qua, anh mãi mãi chỉ là anh trai...

- Dương này... Điều gì làm em hạnh phúc nhất? – anh hỏi

- Cứ sống như này là hạnh phúc.. – Dương nói rồi mỉm cười

- Thế còn đau khổ? – anh lại hỏi

Dương lưỡng lự một lúc, đưa ánh mắt ra ngoài ô cửa kính, nhìn xa xăm. Anh trắng sao như lòe đi trước mắt. Nó chẳng biết phải nói gì, chuyện qua lâu rồi nhưng nỗi đau ấy trong tim vẫn cứ ngày ngày rỉ máu xót xa. Dương quay lại bàn, đưa cặp mắt nhìn anh

- Là em đã bỏ lỡ người mình yêu. – Dương nói và cười gượng, một nụ cười che dấu cho nước mắt, che dấu cho tâm hồn mỏng manh gần như vỡ vụn.

Dương mỗi ngày một nỗi khi cho ra mắt các bộ sưu tập, công ty G&T cũng thế mà theo đà phát triển, càng nổi tiếng hơn. Các buổi phỏng vấn thời trang vẫn cứ ầm ầm kéo đến làm Dương chóng mặt.

Hôm đó, Dương nghỉ phép, nó muốn trốn đi đâu đó thật xa, một nơi không ai biết mình là ai! Một nơi chỉ có nắng và gió và cỏ và cây... cả nó. Dương quyết định đến thảo nguyên Hulun Buir. Nơi đây như một tấm thảm xanh trải dài đến bất tận. Chính vào thời điểm mùa hè này nơi đây đẹp như một bức tranh thủy mặc với màu xanh của bầu trời, hồ nước, cây cỏ và màu đỏ của đất. Bên cạnh đó là những dãy núi nhấp nhô ở phía xa càng tô điểm cho bức tranh phong cảnh hữu tình này. Nó đến một nhà nông dân, xin cho được làm việc ở trang trại một vài ngày. Được rong ruổi trên lưng bò, kie niệm tuổi thơ như ùa về. Dàn bò thông thả gặm cỏ trên những thảo nguyên sao mà bình yên thế? Gia súc như này mãi. Buổi tối chắc chắn là thời gian tuyệt vời, ngồi xiên gà nướng với những người nông dân bản địa tốt bụng, xởi lởi, xếp một vòng tròn xung quanh ngọn lửa, cùng nhau hát, cùng nhau kể chuyện, cùng nhau nói về những kỉ niệm xưa xưa xưa xưa. Cầm ly trà mát trên tay, nó đến một góc mà ngắm nhìn bầu trời. New York náo nhiệt và trật tự, không cho con người ta những giây phút thanh thoi, sung sướng này. Những ngôi sao sáng những ngàn ánh nến, đưa nó về ngày xưa, cái ngày Minh và Dương cùng nằm trên mái gác xếp. Minh lải nhải về các vì sao, nào là sao Archemar méo mó nhất rồi là sao Procyon theo tiếng Hy Lạp là phía trước một con chó...

Sau khi nghỉ phép, giường bận rộn tiếp tục bám lấy Dương.

Một hôm, anh Hiếu đến phòng Dương và bảo:

- Dương này.....Em về Việt Nam hợp tác với tập đoàn New Today nhé!

- Ở đây có gì không ổn sao anh? – Dương hơi ngạc nhiên

- À không, mọi thứ ổn, nhưng chúng ta đang hợp tác với New Today và họ cần phải trao đổi trực tiếp với nhà thiết kế.

- Vâng.... Anh cho em cái lịch máy bay, em sẽ chuẩn bị luôn. – Dương nói với giọng hơi buồn.

Thực sự, Dương không hề muốn quay lại đó. Dương sợ!

- Cuối tuần này bay em nhé! Anh sẽ về sau khi sắp xếp ổn thỏa công việc bên này! – Anh Hiếu sau khi xem lịch thì nói

- Vâng... Vậy xin phép, em về nhà sớm. – Dương lấy túi xách rồi ra về, hôm nay là thứ 6 rồi.

Dương sắp xếp hết quần áo, thu dọn đồ đạc, chú chó MiuMiu nó đang nuôi đành gửi là cho thằng bé Ten chăm sóc.

~~~~~ Tại sân bay quốc tế John F. Kennedy ~~~~~

Một lần nữa, lại đưa nó trở về Việt Nam.

Mọi việc ở New Today khá ổn, chào đón cũng nồng nhiệt, cư xử tốt, thiết kế mới bán rất chạy và nhận được nhiều phản hồi tốt.

Cho đến khi nó gặp Giám đốc New Today.

Là Minh

Gặp nhau trong hoàn cảnh hành lang vắng, mặt đối mặt, Minh kèm theo sự ngạc nhiên, là thái độ xúc động. Hôm chào đón nhà thiết kế, Minh đã không đi dự, cậu hoàn toàn không quan tâm. Nếu biết trước như này, chắc chắn cậu sẽ đi. Nhưng gặp nhau thế này, bất ngờ quá hóa chẳng biết nói gì. Dương cũng ngại ngùng

- Chào Dương... Khỏe không? – Minh dành mớ lời trước

- Ủ... khỏe! – Dương trả lời có phần cứng nhắc, thực sự nó không quen nhưng mọi thứ đã không còn như trước

Cả hai đều ấp úng, chẳng biết nói với nhau những gì. Chẳng lẽ Minh lại hỏi “Tại sao lúc đó mày bỏ đi mà không từ biệt lấy một tiếng, làm đau đầu đón mày năm trời?” hay Dương lại nói “Tại sao mày lại làm như thế, sát muối vào tim tao mày có thấy vui không?”

Mọi thứ dường như đã hết khi Dương đi rồi, không còn cái gọi là bạn bè thân thiết đấm đá chửi nhau nữa. Qua rồi, thực sự đã qua rồi. bây giờ họ là đối tác, là bạn làm ăn. Chấm hết. Chả là gì cả.

- Chào nhé... – Dương dành luồng lự tạm biệt, không muốn làm khó Minh

Đã phải mất rất lâu, hình ảnh và tình cảm mà Dương dành cho Minh mới lắng xuống một chút, bây giờ gặp nhau, tất cả lại khơi lại, nó làm Dương đau lòng. Nhưng Dương bây giờ không phải Dương của vài năm trước, chỉ còn nhà thiết kế SunLady thôi.

Minh không dám níu kéo, cậu chỉ có thể đứng đó, nhìn Dương ra khỏi công ty và mất hút trong một cái taxi nào đó. Cổ họng nghẹn đắng, những lời nói bấy lâu này ập ù trong lòng, định rằng khi gặp nhau sẽ nói ra. Chỉ là cậu không đủ dũng khí, cậu chẳng có tư cách để níu kéo, cậu đã làm tổn thương người con gái mình yêu, cậu trống rỗng. Nghẹn ngào quay người bước đi, cậu nên bắt đầu từ đâu?

- Anh Minh, mình đi ăn trưa nhé! – Linh từ phòng giám đốc bước ra

- Em đi ăn một mình đi, anh đang bận. – Minh lướt qua Linh không thèm nhìn cô lấy một cái

Linh làm nũng, đứng gặm chân, làm mình làm mẩy, Minh cũng khó chịu, đành đi ăn cùng Linh. Trong bữa ăn, Linh cứ lải nhải về đám cưới, về mọi thứ. Còn Minh trong lòng còn đang hỗn loạn nhiều thứ. Còn bạn nghĩ Dương làm làm gì, đã ăn chưa?... Vân vân và mây mây..

- Này, anh không nghe em nói à? Thế khi nào anh định đi chụp ảnh cưới đây? – Linh hơi bực mình vì Minh cứ mãi nhìn lơ đãng.

- Đang bận lắm, công ty có dự án mới, để sau đi em. – Minh vẫn cứ nhìn ra ngoài đường, tay vẫn vờ tách cà phê đã nguội

- Mẹ bảo là cuối tháng sau mình cưới. Vậy mà đến bộ ảnh cưới cũng chưa có...! – Linh lại rung rung

- Thôi được rồi, cuối tháng này đi. – Minh nói rồi đứng lên thanh toán.

Mọi việc trong công ty diễn ra rất tốt. Dự án thành công rực rỡ làm cho cả G&T và New Today một vốn lời lớn, vươn lên đứng hàng đầu. Để có được điều này, công lao của Sun là lớn nhất. Cả hai công ty quyết định mở một party lớn để ăn mừng.

Bữa tiệc diễn ra rất hoành tráng ở một nhà hàng 5 sao. Khách khứa, cổ đông và hơn 500 nhân viên đều có mặt góp vui. Bữa tiệc sẽ không thể thành công nếu như không có bốn nhân vật chính này. Chiếc ô tô đen đậu ngay trước nhà hàng, bước xuống xe là một quý cô xinh đẹp, quyến rũ trong bộ váy đồ đuôi cá hở lưng và xẻ ngực khá táo bạo. Không ai khác, là SunLady, song hành bên Sun là một chàng trai rất đẹp, rất lịch lãm, là giám đốc Trọng Hiếu của G&T. Máy ảnh của phóng viên bắt đầu nháy liên tiếp. Sun khoác tay giám đốc vào trong, về mặt vô cùng tự tin. Ngay sau đó là một chiếc ô tô khác, người đàn ông bước xuống xe trước, vô cùng đẹp trai, cao ngạo, chính là giám đốc của New Today Cao Nhật Minh. Đi cùng với Minh là một tiểu thư xinh đẹp, nhã nhặn, mặc chiếc váy xòe màu hồng bánh bèo.... Là Linh, hiện đang ăn bám Minh, một thành phần xoi mói, ngồi lê đôi mách không thể thiếu của New Today, được các nhân viên “YẾU MẾN” gọi là “con chó giữ công ty”.

Mọi người tiếp tục hòa nhập bữa tiệc, Hiếu và Minh cùng nhau nâng những ly rượu chúc mừng tới tất cả những người có mặt. Linh đã nhìn thấy Dương, không ai khác, người đang được ca tụng kia chính là Hoàng Ánh Dương. Cô không hiểu Dương về đây làm gì. Không lẽ nó chính là SunLady hay sao?

Nghĩ rồi, Linh liền chạy lên sân khấu, cầm mic và nói

- Alo. Xin chào, tôi là Thùy Linh, tôi là giám đốc Marketing của New Today đồng thời là vợ sắp cưới của Giám đốc Minh....

Mọi người quay hết người về phía sân khấu, đổ mắt về phía Linh, tất nhiên trong đó có cả Dương và Hiếu. Minh vội chạy lên phía trên nói nhỏ với Linh

- Em đang làm cái quái gì thế?

- Em làm việc mà vợ sắp cưới phải làm thôi! – Linh nói rồi lại tiếp tục cầm mic phát biểu

- Sau một thời gian tìm hiểu và yêu nhau, chúng tôi quyết định tổ chức đám cưới vào cuối tháng sau, hôm nay tôi xin trân trọng kính mời tất cả mọi người đến chung vui, uống ly rượu mừng chúc phúc cho chúng tôi.

Minh bất lực nhìn mọi người hô hào. Dương nghe thấy vậy. Ừ, mọi việc diễn ra giống như ý muốn của nó rồi đó. Một cặp đôi đẹp thì xứng đáng được hạnh phúc bên nhau. Như Minh với Linh ấy. Nó cũng nên chúc phúc.

Dương lặng lẽ vào nhà vệ sinh. Nó đứng trước gương, nhìn mình. Khác lắm, khác xưa rất nhiều, đã không còn là Dương hồn nhiên, nhí nhảnh của ngày xưa nữa. Thất bại, tuyệt vọng, đau khổ, nhẫn nhịn, tổn thương đã tạo ra SunLady... không phải Ánh Dương! Thế thì chẳng có nhẽ nào Minh lại vẫn là Minh của ngày xưa. Mọi thứ tình cảm rồi cũng thay đổi. Cứ cho là ngày xưa Minh thích Dương đi chẳng nữa thì có gì để chắc chắn, bây giờ vẫn vậy?

Dương xả nước, lấy tay múc nước cả lên mặt mình, nó phải tỉnh táo hơn, đừng si mê mu muội như thế nữa, tất cả chấm dứt lâu rồi! Dương nhìn lên tấm gương, khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp vẫn vương những giọt nước lại càng thêm quyến rũ. Về đẹp ấy có thể khiến bất cứ người đàn ông nào ngã gục, khiến cho tìm mọi chàng trai thổn thức, say mê. Nhưng tại sao? Tại sao... Nó... lại cứ phải nhớ mong một người? Một người không là gì cả?

Nó nhìn say sưa chính chân dung mình trên tấm gương

- Dương ạ. Haha. Minh nó sắp lấy vợ rồi... Nó sắp lấy Linh rồi.

Dương nở một nụ cười chua xót, một gương mặt bình tĩnh đến lạ, mà không, đó là một gương mặt không cảm xúc, lạnh tanh. Chỉ có những giọt nước mắt là thi nhau rơi. Những giọt nước mắt, đã lâu rồi không xuất hiện... Con tim lại một lần nữa đau đốn từng hồi... Nói đi nói lại, chẳng qua là vẫn chưa thể quên được hình bóng một người thuở ấu thơ. Hóa ra, để quên đi một người từng là tất cả không hề đơn giản như thế, chỉ là nó bị vùi đi bởi một đồng hồ hỗn độn, sự bận rộn của cuộc sống tạm thời chen lên trước, chỉ là đầu óc ta không đủ thoáng để nghĩ đến nó... Chỉ là con tim một mõi và cần nghỉ ngơi. Thực chất, tất cả mọi thứ về Minh chưa bao giờ biến mất vì chính lúc này đây, mọi thứ lại rõ mồn một, tất cả những thứ mà Dương phải dành dành hàng mấy năm trời để quên, để chôn lấp, cứ thế mà ùa về. Lại là những đốn đau trong vô vọng, bất lực, lý trí không cho phép mà con tim thì chẳng thể rời. Một sự nhường nhịn không can tâm, khiến cho mọi thứ rắc rối, khiến cho nó đau hơn cả một sự thất bại.

Buông bỏ, không phải vì thua cuộc mà vì ta đã hiểu, nó đã hiểu, hiểu nhiều lắm, tại sao không thể buông, tại sao cứ cố chấp níu giữ để người phải đau không ai khác là chính mình. Phải mạnh mẽ đi chứ, phải bước qua những khó khăn.

Dương bước ra bên ngoài. Thấy anh Hiếu đang đứng đợi phía trước

- Anh chưa về sao? – Dương hỏi

- Anh đợi em cùng về! – Hiếu cười rồi đưa Linh ra xe

Hiếu, anh biết Dương bỏ vào nhà vệ sinh để khóc. Không biết đã bao nhiêu lần, bao nhiêu lần anh thấy Dương lúi thúi một mình trong căn nhà vắng, đã bao lần thấy Dương ngồi ngẩn nhìn bức tranh vẽ một ai đó và khóc. Rồi những đêm say khướt, vô lon bìa vút lẫn lóc đầy sàn nhà, bên cạnh là cô gái yếu ớt, mặt mũi còn lem nước mắt. Trong lúc ngủ cũng khóc gọi tên một người, không phải anh! Anh càng nhìn nó như vậy, lòng anh càng đau đốn. Không biết từ lúc nào, anh yêu nó, yêu hơn tất cả, muốn mở vòng tay ôm lấy nó vào lòng, muốn được che chở, yêu thương người con gái ấy. Nhưng Dương khác biệt, Dương chưa bao giờ nói lời thân mật, chưa bao giờ vượt quá giới hạn anh trai, chưa bao giờ...! Điều đó, khiến anh quẫn trí, anh đau khổ, dằn vặt, cái cảm giác yêu mà không thể nói, muốn quan tâm nhưng luôn bị chối từ, cái cảm giác chỉ có thể đứng nhìn người mình yêu đau khổ dằn vặt vì một ai đó nó khó chịu, bức bối như muốn nổ tung. Muốn quên chẳng được, muốn nói chẳng xong. Lại thêm một người, không muốn vì tình yêu riêng mà làm đổ vỡ mối quan hệ hiện tại, lại im lặng. Có vẻ, im lặng là một lựa chọn vàng cho những cái sợ, sợ mất cái nọ, sợ mất cái kia, sợ làm ai đó tổn thương, sợ mình thất bại... mà im lặng! Và rồi, đến khi mình không thể chịu đựng được, muốn nói ra, thì điều đó rất tiếc chỉ còn là quá khứ.

Dương về nhà, làm một giấc thật say. Anh ngồi bên cạnh, ngắm nhìn người con gái anh đã yêu thương rất nhiều. Anh gạt mái tóc sang một bên, đôi hàng mi dài, làn da trắng mịn, đôi môi hồng chúm chím. Anh muốn hôn mọi nơi trên khuôn mặt này, nhưng nó không thuộc về anh. Anh hôn lên trán Dương, một cái chạm nhẹ, rất nhẹ, nhưng người con gái ấy vẫn biết, vẫn cảm nhận được. Thế rồi, anh mất trí, sự kiên nhẫn chạy mất, anh dần tìm tới đôi môi mà hôn nhẹ lên. Dương mở mắt, nhìn anh. Anh dừng lại, luống cuống như một đứa trẻ bị bắt quả tang

- Anh xin lỗi..Anh...

Dương đặt ngón trỏ lên môi anh, bảo anh im lặng. Dương mỉm cười, Dương khóc. Tình cảm của anh, Dương biết chứ. Chỉ là, trái tim chưa chấp nhận anh, hình bóng của Minh còn quá lớn. Dương không muốn yêu anh vì Dương sợ sẽ làm anh tổn thương. Anh tốt và anh xứng đáng với nhiều thứ hơn vậy.

- Em biết mọi thứ, Hiếu, anh yêu em đúng không? – Dương hỏi rất chậm rãi

Hiếu như giật mình trước câu hỏi của Dương, Dương biết, vậy tại sao? Tại sao không chấp nhận anh? Anh gạt đầu nhẹ.

- Anh cũng biết câu trả lời của em rồi đấy. Anh tốt lắm, anh xứng đáng với những thứ tốt hơn thế này... cho nên...

- Anh biết... Em đừng nói nữa.... Hãy ngủ đi. – Hiếu ngắt lời, nhẹ nhàng đắp chăn lên cho Dương và ra khỏi phòng

Sau khi cửa phòng khép lại, có một giọt nước mắt rơi, giọt nước mắt của một người con trai dành cho người con gái mình yêu. Anh ngồi thụp xuống sàn,

hai tay ôm đầu. Cậu trả lời anh mong bấy lâu nay, giờ đã có, nó khiến tim anh vỡ vụn, khiến bầu trời đen đỏ sầm trước mắt. Kết thúc rồi. Anh nản. Anh đến bar, những ly rượu cay xé cổ dần được anh nốc cạn. Nhưng một người anh không ngờ vô tình gặp gỡ ở đây lại là Minh. Cậu cũng như anh, hai thằng đàn ông bên trai rượu mạnh. Chỉ có thể là vì tình!

- Một người sắp kết hôn cũng buồn mà uống rượu sao? – anh nâng cốc rượu
- Ủ... Tình cảm là cái đêch gì mà ta lại buồn thế nhỉ? –Minh cũng ngà ngà say
- Cậu thật là sung sướng Minh à! – Anh cũng say rồi
- Sướng gì chứ. Anh sướng mới đúng. Anh được ở cạnh người tôi yêu, còn tôi thì lại phải ở cạnh người tôi không yêu. – Minh uống tiếp cốc đang dở
- Sung sướng... Hahaha. Sung sướng khi bên một người mà trong đầu người đó lúc nào cũng có cậu sao?
- Sao cơ... anh say quá rồi đấy. Thôi về ngủ đi. - Minh ngạc nhiên với thứ lời lẽ ấy, chắc mắ anh ta say rồi.
- Tôi không say. Minh à, anh có biết anh là một thằng tồi tệ như thế nào không? Dương. .... – Thế là Hiếu đã kể hết những gì xảy ra với Dương cho Minh nghe.

Giờ đây, Minh tỉnh táo hơn bao giờ hết. Cậu đang hỗn loạn trong cảm xúc. Cậu ngỡ ngàng, sung sướng, đau khổ, hối hận. Hóa ra, Dương cũng yêu Minh, Minh biết rồi nhé, Dương cũng yêu Minh. Cậu cười tươi như hoa nhưng sau đó khuôn mặt lại buồn rười rượi. Biết là Dương yêu Minh, rồi thì sao? Rồi thì phải làm gì nữa. Còn Linh, cậu không thể rũ bỏ trách nhiệm được. Cậu lại ngồi xuống lại uống rượu. Giờ thì lại buồn vì mình yêu người, người cũng yêu mình nhưng giữa người và mình có một rào cản, một khoảng cách mang tên người thứ 3 và cái trách nhiệm quái gở.

Bằng đi một thời gian, còn một tuần nữa là đến đám cưới, Linh mới gọi Dương tới nói chuyện

- Bà làm phù dâu cho bọn tôi nhé? – Linh đơn đả
  - À.... Tôi ..... – Linh ngỡ ngàng với lời đề nghị khá táo bạo.
  - Hay bây giờ, bà làm nhà thiết kế nổi tiếng rồi, không muốn làm phù dâu cho con bạn thấp hèn này nữa
  - Làm gì có... chỉ sợ mày không thèm thôi. – Dương gượng cười
- Linh cười khềnh, lấy, ly nước ươn ẹo trước mặt Dương
- Nói không chừng Dương cũng ao ước làm vợ Minh lắm cũng nên?
  - Mày nói gì thế? – Dương ngạc nhiên trước lời nói của Linh
  - Nhưng tiếc cho Dương quá, Dương kém thông minh nên không có được Minh rồi... hahaha – Linh nói rồi cười rất khả ái
  - Mày nói gì vậy Linh? – Dương rất bất ngờ vì những lời nói của con bạn mà vì nó, Dương đã hy sinh tất cả, cả tình yêu của mình.
  - Thôi, dù sao thì tuần sau, tao cũng cưới Minh rồi, tao cũng nói thật luôn cho mày biết nhé, thực ra đêm hôm đó, chẳng có chuyện gì cả, tao cho Minh viên thuốc ngủ rồi sắp đặt vậy thôi. Ai ngờ mày lại sợ, bỏ rơi Minh bay sang Mỹ luôn... Hahaha – Linh sung sướng nói hết tất cả
  - Mày... sao mày dám... - Dương nổi điên lên

Chát.... Chát....

Hai cái bạt tai Dương dành tặng cho Linh, không quá đau, chỉ đủ làm cô ta ngã lăn ra đất, nhưng mặt vẫn còn rất căng lão, đôi mắt dương dương lên thách thức. Đến giờ phút này, Dương đã nhận ra bộ mặt của con bạn thân mà mình trân trọng, hy sinh. Thì ra không bằng một con chó. Dương đến bên cạnh Linh đang nằm sõng xoài, lôi tay cô ta dậy, hai tay bóp lấy cằm Linh

- Mối xa nhau có mắt nhắm, mặt mày dày lên đáng kể đấy. Để tao nói cho mày nghe.... Năm đó, vì tao thương hại mày, tao không muốn làm cho tình bạn ba người đổ vỡ nên tao mới quyết định nhường Minh cho mày. Nhưng một con chó e là mãi mãi chỉ là một con chó. Mày nghĩ mày là cái thá gì trong mắt Minh, là người thay thế của tao à? Xin lỗi, mày tuổi loz nhé! Tao để yên vì tao coi mày là bạn nhưng nếu mày đã dám cạp đít tao thì ô kê, thích thì bỏ mày chiều. Mày nên nhớ tao là Dương đại ca, từng là trùm trường cấp 2 nhé !

Chát...

- Cái tát này, cho bố mẹ mày, vì đã đẻ là một con khốn kiếp như mày
- Chát..... Cái tát này, cho Minh vì suốt nào nhiều năm qua, mày đã lừa dối nó
- Chát..... Cái tát này, là của tao thân tặng mày, vì làm tao đau đớn, khổ sở.

Thêm ba cái tát mạnh như nẩy lửa, khiến cho mặt mũi Linh sưng vu, cô ta khiếp đảm, cô ta không ngờ Dương lại dữ tợn đến vậy., đau tới mức hoa mắt. Dương phất tay định bỏ đi thì cửa mở, Minh đang đứng lù lù ngoài đó. Im lặng, đôi mắt trợn lên với mọi chuyện vừa được chứng kiến.

Nhanh thoăn thoắt, Linh chạy ra, nắm tay Minh, dẩy dựa, kêu trời kêu đất

- Ôi anh Minh ơi, anh đã nhìn thấy bạn thân quý hóa của chúng ta chưa ? hu hu. Em chỉ có ý định mời Dương đến chúc mừng đám cưới của hai bọn mình thôi mà nó nhảy xô lên tát em như thế này đây. Như này thì làm sao làm cô dâu được nữa. huhu.

Minh không nói gì cả, giật tay ra khỏi tay Linh, chạy đến sôm chằm lấy Dương

- Xin lỗi. . . xin lỗi. .... đã để mày phải chịu đựng suốt những ngày tháng qua. Xin lỗi. – Minh nói nghẹn ngào như sắp khóc

- Minh. . . – Dương thì khóc thật

Chỉ có Linh là mồm miệng há hốc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Loạn ! Loạn thật rồi ! Minh, Minh là chồng sắp cưới của Linh cơ mà, đáng ra Minh phải ôm Linh dỗ dành chứ ?

- Minh. . . Chuyện này. . . - Linh ú ớ mãi mới nói lên lời

- Cô tưởng tôi không biết cái kế hoạch của cô mấy năm trước sao ? Cô cố cần tôi cho cô xem camera trước của phòng tôi không. Tôi quá ngu ngốc khi bị cô dắt mũi mấy năm trời, đã vì cái trách nhiệm vợ vắn với cô mà phải nhẫn nhịn, chịu đựng xa cách người mình yêu.

- Anh. . . Không ngờ, hóa ra chỉ vì trách nhiệm. Không phải vì anh yêu tôi, anh đã đùa giỡn với tình cảm của tôi. – Linh nức nở, Linh đau đớn

- Phải. . . Tôi chưa hề, chưa bao giờ yêu cậu. . - Minh nói một cách bình thản với Linh

Linh nổi điên lên, mắt mũi đỏ au, tóc tai bù xù, lao vào Dương, tay với con dao gọt hoa quả kề vào cổ Dương

- Cô làm gì thế. . . Bỏ ra ? – Minh giật mình hét lên

- Đứng im ở đó, nếu không, nôi sẽ cắt cổ cô ta. . - Linh nói rồi kề dao vào cổ Dương

Linh nghẹn ngào

- Minh, cậu nói đi, tôi có gì không tốt, có gì không bằng Dương mà cậu không thích tôi. Cậu thích ăn cà, tôi mua cà cho cậu ăn. . . Cậu thích siro đá bào, tôi cũng mua cho cậu. Tại sao tại sao cái cậu chọn luôn là Dương. Nó có gì hơn tôi. Tôi bày ra mọi chuyện cũng chỉ vì tôi yêu cậu, nhưng cậu nghĩ đi, cậu đã bao giờ yêu thương tôi chưa, dù chỉ là một lần. Có có biết, khi cậu say, tôi bên cạnh chăm sóc cậu, nhưng mồm cậu cứ luôn gọi Dương. Dương. . . cậu biết tôi đau như nào không ? Chỉ có hai người là con người, còn tôi thì không chắc ? Tôi cũng cần yêu thương cơ mà, tôi không đáng được yêu hay sao ?- Linh vừa nói vừa khóc nức nở.

- Hãy thả Dương ra, bình tĩnh nói chuyện – Minh hết sức hạ giọng

- Vậy ngay bây giờ chúng ta lập tức kết hôn. . - Linh gào lên

- Cậu điên rồi. . - Minh quá bất ngờ với đề xuất này

- Mày đừng quá đáng – Dương nói rồi đập mạnh vào chặn Linh

Linh đau quá thả tay ra, Dương an toàn chạy về phía Minh. Linh nhận ra mình đã mất con tin, cầm dao chạy theo Dương, giờ con dao ra định đâm Dương với con mắt đỏ ngầu

- Dương. . . tránh ra . . . ! – Minh hét lên rồi lao đến kéo Dương xoay người lại

Lưỡi dao vô tình đâm trúng lưng mình, vị trí rất sát tim. Máu bắt đầu chảy ra, Minh thấy rất đau, dần khụy xuống. Dương quá đổi bất ngờ, Dương ôm Minh vào lòng

- Minh. . . đừng nhắm mắt.. Tao đang gọi xe cấp cứu rồi. . Minh. . Mở mắt ra nhìn tao này. . - Dương sợ hãi xoa mạnh vào má Minh

- Mau lên, hãy đưa cậu ấy đến bệnh viện bằng xe anh. - Lúc này, Hiếu chạy đến, gương mặt hốt hoảng

Dương nhanh chóng chạy theo Hiếu đang cổng Minh, bỏ mặc Linh vô cùng sợ hãi phía sau. Trên xe, Dương không ngừng khóc

- Minh, nhìn tao này, tao yêu mày. . nhiều lắm. . . thật đấy. mày đừng làm tao sợ, mấy năm qua, tao đau khổ lắm rồi. . - Dương bật khóc, không cầm lại được

- Dương này, tao nghĩ nghĩ tao . . . phải nói điều này trong lúc hấp hối như này. . Nhưng tao yêu . . m. . .à. . .y - Minh khó nhọc nói rồi mỉm cười, nhắm mắt lại

- Có cá kho mới cà muối thôi... hiii – Dương nhìn chồng cười

- Chỉ cần là Dương làm... Minh đều thích hết... – Minh nói rồi một tay ẵm con một tay ôm vợ từ đằng sau

Căn nhà ấy luôn ngập tràn tiếng cười hạnh phúc của những con người đã nếm đủ khổ đau

Bức tranh năm xưa được Minh đóng khung treo giữa nhà.... Rất trang hoàng. Thi thoảng ngắm để nhớ về mối tình trẻ trâu.

..

Thời gian qua đi, những nỗi đau cũng dần mờ nhạt. Nhưng vết thương trong tim muốn mau lành chỉ có tình cảm mới là liều thuốc tốt nhất.

Sau cơn mưa nhất định có cầu vồng, quan trọng là ta buông xuôi hay cố gắng.

~~~~~

Nơi ấy có nắng, có gió, có cậu, tôi, và con trai chúng ta 3 3

Trong tim cậu, tôi luôn là duy nhất !

~~~~~THE END~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Mặt Giời Yêu chàng Mặt Giời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.